

16. KARHUNPEIJAISET

Ludvig Alariesto kiskoo jänkällä metsästysporukan tavaraveturia, koska häntä ei kelpuutettu suustaladattavan haulikkonsa kanssa kaatomieheksi. Vihtori Perkon ja Anttuuna Kuusangan tehtävänä on ampua talvikkona harhaileva karhuja tulla sitten sovitulle Moijannoskan porokämpälle. Siellä Ludvigin velvollisuus on järjestää täysihoito, lämmittää kamiina ja valmistaa liharemuska ansioituneille kavereilleen.

Tavaroiden vetäminen lumi-aavalla on raskasta. Veturi tartautelee ja vetohihna puristaa Ludvigin niskan kipeäksi. Aavan keskellä hän ottaa kiintopisteeksi kaukana siintävän tunturinlaen ja hiihtää suoraan sitä kohti. Taas veturi juuttuu lumeen, hän riuhtaisee sen vihaisena irti ja kääntyy tarkastamaan tavaroita. Hän yllättyy niin täydellisesti ettei osaa edes pelätä. Takana karhu nousee seisomaan yhtä hämmästyneenä kuin hän itse. Se on kulkenut perässä ja astellut etutassuillaan veturin perälaudan päälle. Siinä onkin syy veturin tartauteeluun.

Ludvig lataa haulikkonsa ja pamauttaa murisevaa mesikämmettä keskelle otsaa. Hän istahtaa tavaroiden päälle ja käärii vapisevin sormin tupakan. Kävipä se nopeasti. Mitä nyt pitäisi tehdä? Kontio makaa lumessa henkensä heittäneenä. Se on liian raskas yksin vedettäväksi. Se täytyy jättää siihen ja noutaa aamulla miesvoimin porokämpälle nyljettäväksi. Ludvig iskee toisen sauvansa lumeen merkiksi, sillä lumimyrsky saattaa peittää kaiken alleen yöllä.

Illalla Vihtori ja Anttuuna saapuvat väsyneinä kämpälle. Ludvig on ehtinyt lämmittää kamiinan ja valmistaa ruoan. Illallisen jälkeen viriää keskustelu takkatulen loisteessa.

- Näkyikö kuusikossa sitä talvikkoa? kysyy Ludvig.
- Ei näkynyt, sanoo Vihtori.
- Minä se vain kellistin karvalallun.
- Tuolla hemepyssyllä? Älä valehtele.

Kun asia viimein uskotaan kämpän ilmapiiri kirkastuu kuin salamaniskusta. Anttuuna ehdottaa että kun kerran kontio on kaadettu niin pidetään heti peijaiset. Keitetään kahvit ja avataan konjakkipullo. - Se hunajakäpälä hiipi taakse ja yritti hyökätä kimppuun, selostaa Ludvig. - Ei hätää kun sinulla on tuollainen ydin-ase. Nimittäin Ludvig puhdistaa aseensa poiron ydinkonttirasvalla. - Otetaanpa rohkean mössinkaatajan kunniaksi, kippis! - Kippis!

Aamulla kämpän lattialta ja pöydän alta herää ukkoja silmät turvonneina ja päät sekaisin kaatoryypyistä. Tuulisen aavan lumihangella kolme miestä hiihtää kohti merkkisauvaa. Lumimyrsky on peittänyt köntyryn niin että siitä ei näy karvantupsua- kaan. Yllätys on taas täydellinen: - makuusija on tyhjä! Könnikäisen pako jäljet näkyvät lumessa. - Unitablettejako sinä sille eilen syötit? kysyy Vihtori. - Se saamari pökertyi eilen, virkosi siitä ja pääsi karkaamaan käsistä, selittää Ludvig.

Viikon kuluttua Vihtori ja Anttuuna hiihtivät raanakon kiinni ja tällä kertaa sen oli uskottava luodikon lakia. Myöhemmin sen pääkallon otsaluussa näkyi selvästi Ludvigin haulikonhaulien raapimat uurteet.